

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΚΑΙ ΠΟΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Ο Αγοστικός οικικός υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 23 εικόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατόν καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εικόνων. Χρυσόδ. δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, πρῆξις. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνη-Ρήδ, περιπετειώδες, θεατρικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου. μετὰ 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον δρ. 1,75

τὸ πνεῦμα τοῦ φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

οἱ μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπι-

γωγώτατο, καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ παρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P. J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως συγκινητικὸν ἄτον καὶ διδακτικὸν ἄτον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Ἡ μουσα τῶν παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περιστῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτὰ ἐξαδέφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Παιδικὸι διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράτασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειρὰ δύο ἡτοί :

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους,

ἐπιτροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τεμῖδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τεμῖδια ἑμοῦ. δρ. 2,50 Ἄδետον ἑκαστον τεμῖδιον λεπτά 80

Ὁ πυρροπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εικόνων Θεατρικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Χρυσόδετον δρ. 5 Ἄδետον δρ. 3,50

Ὁ φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτοῦιδου ἐπικυλορικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαιδὸς μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδետον δρ. 5,50

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν. ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνόδου αὐτῶν τῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἐξῆς 16 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι ὅκτω τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 8ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 2ου δὲ καὶ τοῦ 10ου τόμου πρὸς δρ. 10 ἕκαστον ἀντίτυπον.

Καὶ ἐκ τῶν 16 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιβληθῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμωθῶσι πάλιν. Ὅσοι οὖν θέλοντες νὰ ἐπιφω-

ληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκδότος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» κοσμεῖται δι' 100 ἔως 150 εικόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποιήσεως ἐξῆς ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῆρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 7ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλῶρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως ἐν τῷ 10ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστῆς διακοπῆ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ

18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 2ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρεβινσῶνος ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τὸσον μίαν τμητὴν προσφερόμενον εἶνε τυχρὴν ἀπόκλιμα διὰ τοὺς ἐνδιαφερόμενους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέν νὰ προσθήτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτά 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὴν ἀντιτίμον, δέν προσθέτουσιν δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐν τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπεσθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου 119 εἰς Ἀθήνας

— Τὸ ἀντίτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεσίαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν παιδῶν», εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρησιμομισμῶν παντὸς Κρίτους, χρυσῶν, κοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Ποσὰ μικρότερα τῶν πέντε φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἰατρικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προσηλωτέαι δι' ἕν ἔτος.</p>	<p>ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ</p> <p>Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις</p> <p>Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως</p>
---	--	--

Περίοδος Β'.—Τοῦ 1.— Ἐν Ἀθήναις τὴν 1-15 Δεκεμβρίου 1894 Ἐτος 16.— Ἀριθ 39

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 295]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἄξιοσέβαστος κακοδαίμονία τοῦ Μαρκήσιου τῆς Γαλόσσης. — Τελευταῖον ταξιδίον τοῦ θιάσου. — Ποῦ νὰ πηγαίνῃ; — Περὶ μιᾶς γάτας ἢ ἵπποιο πρὸκειται νὰ γίνῃ λαγῶς στυφάδο. — Ἐνδοκίτη, δωδεκάτη καὶ δεκάτη τρίτη ἐμψάνισι τοῦ Γιγαντος. — Ἡ μαγυρὸς μὲν οἰκία. — Τί σοφίζεται ὁ Μαρκήσιος διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ θέαμα λαμπρότερον. — Ὁ Κολασσὸς τῆς Ρόδου καὶ ἡ Νίνας τῆς Καυσιότικης. — Πῶς μία λαντέρνα δέν παιζει τὰ Κερβάνιον τοῦ Καίρου. — Μετεμψύχωσις τῶν ἠρώων μας εἰς «σιμαίλους ἀδελφούς». — Μαγικὴ λυχνία που δέν βρίσκεται.

τὴν θαυματοποιίαν, μία λαντέρνα μουσική, ὁ πύθης τοῦ καὶ τὰ δύο του καχεκτικὰ ἔλογα ὁ Βουκέφαλος καὶ ὁ Κέλνις—ἰδοὺ ὅ,τι κατόρθωσε νὰ σώσῃ ἐκ τῆς καταστροφῆς.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ φοβερὰ αὐτὴ ζημία, ἥτις καθίστα πρόβληματικὸν διὰ τὸ μέλλον τὸ βιοποριστικὸν τοῦ ἐπάγγελμα, δέν τῷ ἐπροξέει τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Γιγας τῷ ὠμίλησεν εἰς τὸ αὐτὶ.

«Ἦρχισαν νὰ κτυποῦν μετ' ἄλην των τὴν δύναμιν διὰ παμμεγίστων σφυρίων» (Σελ. 294, στήλ β')

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσης δέν ἔλεγε ψεύματα. Τὸ θηριοτροφεῖόν του ὀλόκληρον εἶχε καταστραφῆ εἰς τὴν πυρκαϊάν.

Οἱ λύκοι του, τοὺς ὁποίους πομπωδῶς ἀπεκάλει θώας, τίγρεις καὶ λεοπαρδάλεις· οἱ κύνες του, τοὺς ἠπείους ἀπεκάλει λέοντας, βάνιας καὶ πάνθηρας· αἱ χρωματισμένοι του ὄρνιθες, τὰς ὁποίας ἀπεκάλει ψιττακούς· καὶ κολύβρια· τὰ δέρματα τῶν ὄψεων τὰ παραγεμισμένα μετ' στυπίων, τὰ δέρματα τῶν ἀλωπέκων, τὰ παραγεμισμένα μετ' ἄχρυν, ὅλα τέλος πάντων ἐκείνα τὰ τετράποδα καὶ δίποδα ψεύματα του, ὅλα εἶχον ψηθῆ. Ἐκτὸς τούτου ἔχασε καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἀποσκευῶν του, τὸ ἀμείζιον του, τὰ μουσικὰ του ὄργανα, τὸ φαρμακεῖόν του, τὰ χρεῖωδῆ τῆς ταχυδακτυλουργίας καὶ τῆς φαντασμογορίας.

«Ἡ νύξ δέν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς! ἔλεγεν ἄλλ' ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ συμμορφώνηται τις μετὰ τὰς περιστάσεις. Ἄν ἐκτυποῦσε κανεὶς τὸ κεφάλι τοῦ ἑστὸν τοῖχο εἰς κάθε κακοτυχίαν, τὸ μέτωπόν του θὰ ἦτο σὲ κακὸ χάλι. Ζήτω ἡ φιλοσοφία καὶ τὸ κονιάκ! ... Ἄς πῶμεν! Ὁ Κύριός τα ἔδωκεν, ὁ Κύριός τα ἐπῆρεν, ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ἰώβ. Ἐπειτα ἡ καλὴ τύχη μας περιμένει. Ἐμπρός! Ἐτοιμασθῆτε! καθὼς σὰς εἶπα, ἐν πρώτοις, εἴμεθα προσκαλεσμένοι νὰ δώσωμεν μίαν παράστασιν εἰς τινὰ πλουσίαν οἰκίαν. τῆς ὁποίας ὁ εἰκοδεσποτῆς ἐορτάζει. Δέν εἶνε ἀσχημὴ δουλειά, κάθε ἄλλο! Ὅθ φαμε καλά, θὰ πισοῦμε καλὰ, θὰ κομηθῶμε καλὰ καὶ τὰ ἀσημένια φράγκα θὰ πέφτουν ἐπάνω μας σὰν χαλάζι. Τί ἄλλο θέλωμε; ... Νὰ εἰσθε λοιπὸν καλεῖ καὶ πρόθυμοι καὶ σὰς ὑπόσχομαι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἕνα λαγῶ στυφάδο, περιφημο, ποῦ νὰ γλύφετε καὶ τὰ δάκτυ-

λά σας. Ἐδῶ ἀπέξω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένον τὸ χωριό, ἔπιασα μίαν ἀγριόγατα, ποῦ ἤμπορεῖ καλλίστα νὰ παίξῃ αὐτὸν τὸν ρόλον, ἀφ' οὗ τὴν θρέψω καὶ τὴν παχύνω ἀρκούντως. Αὐτὴ ἡ βρωμιόγατα θὰ πληρώσῃ τὰς ἀμαρτίας ὅλων τῶν συμπολιτῶν τη! Ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἡδονὴ τῶν θεῶν, προπάντων ὅταν παρουσιάζεται ὑπὸ μορφὴν λαγῶ στυφάδο. Τὸ ζῶον τὸ ἔχω μέσα εἰς τὸν σάκκον μου, ὅπου τρέμει ὡς κατὰδίκης· καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, ἀς ἀπέλθωμεν! Δέν πρέπει νὰ χάνωμεν κίβρον! Ἡ οἰκία ἀπέχει τέσσαρας λεύγας. Τὸ δυσάρεστον γιὰ σὰς εἶνε ὅτι εἰσθε ἡναγκασμένοι νὰ πάτε πεζοί... γιὰτί, ζεῦρετε, ἡ ἀμαξία μας ἐκῆν. Δέν εἶνε δυνατόν νὰ χωρέσωμεν ὅλοι μαζί εἰς τὰ δύο ἄτια ποῦ μας ἔμειναν. Ἐγὼ θὰ καθαικεῖσω τὸν Κέλντι. Ἡ κυρία τὸν Βουκέφαλον... Τὰ παιδιὰ μετὰ τὰ ποδαράκια τους! Ἐμπρός λοιπὸν, δρόμο!»

ὅτι ἐβλεπον πραγματικῶς πῶς χορεύουν εἰς τὴν Καρτσιάτιαν.

Συνέβη καὶ ἐν μικρὸν ἐπεισόδιον. Τὰ βίαια κινήματα τῆς Νάνου ἐξέτόπισαν τὰ ὑποδημάτια καὶ ἐπὶ τέλους τα ἔρριψαν κατὰ γῆς. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ φανερωθῇ ἡ ἀπάτη. Ἄλλ' οὐδέποτε τα ἔχανεν ὁ Μορκήσιος καὶ μὲ ὄλην τὴν ἐτοιμότητα ἐθεβαίωνεν ὅτι οἱ ὑπερβόρειοι συνεπιθίζουσαν νὰ χορεύουν με πόδας γυμνοὺς, μὴ εἰσαχθέντος ἔτι παρ' αὐτοῖς τοῦ ὑποδήματος.

Ἐπὶ τέλος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ παρετάθη ὁ παράδειξος αὐτὸς χορὸς, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἐφώνησαν ἀκριεὶ! ἀκριεὶ! Ἄλλο τόρα καὶ ἡ Νάνος ἀνέλαβε τὴν προτέραν ἀκίνησιν τῆς.

Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Κολοσσού τῆς Ρόδου. Στριζόμενος μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῆς μακρᾶς του ράβδου με τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος, ἤρχισε νὰ περιστρέφεται βραδέως περὶ ἑαυτόν, ὡς ἀρνὶ εἰς τὴν σούβλαν, ἀλλάζων ὁλονὲν στάσεις· κατόπιν ἐστάθη, ἐχαιρέτισε τοὺς θεατὰς με τὴν ράβδον του, τὴν ἀνήρτησεν ἀπὸ τῆς κομβιδόχης του, ἐστήριξε τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ πανύψηλόν του καὶ ἐξετέλεσε τὰ ἐξῆς παιγνίδια:

Ἐπαιξεν ἐν ἐμβατήριον κτυπῶν με τὰ δάκτυλα τοὺς ὀδόντας του, ὡς πληκτρα κλειδοκυβάλου.

Ἐμμήθη με τὸ στόμα καὶ με τὴν μύτην μόνον, τὸν ἤχον τῆς σάλπιγγος, τοῦ κέρατος καὶ τοῦ τρομπονίου.

Με τὰ ἴδια ὄργανα ἐμμήθη τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, τῆς ὄρνιθος, τῆς πάπιος, τοῦ κοσσύφου, τοῦ καναρίου, τῆς ἀηδόνος, τοῦ σκύλου, τῆς γάτας, τῆς ἀρκτου, τῆς τίγρεως, τοῦ βωδίου, τοῦ προσβάτου, τοῦ ἀλόγου καὶ τοῦ ὄνου· καὶ τέλος τοὺς ἤχους τοῦ πρίονος, τῆς πλάνης, τῆς λίμης, τῆς ἐκποιατιζομένης σαμπάνιας κλπ.

«Φθάνει! φθάνει!» ἠκούσθησαν φωναί, περισσώτεροι ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν.

Ἐπιπέθη ὁ Μορκήσιος εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ ἀκρατηρίου του. ἔσπευσε ν' ἀνάψῃ τὴν μαγικὴν του λυχνίαν καὶ νὰ καρφώσῃ εἰς τὸν τοῖχον τὸ λευκὸν διάφραγμα ἐφ' οὗ θὰ πρεβάλλοντο αἱ εἰκόνες.

Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ δύο μεγάλες θυγατέρες τῆς Βασιλείσσης τῶν Σαλμιγονδεῶν Νύσων, ἡ Ζεφυ-

ρίνα καὶ ἡ Παμέλα, ἀνέλαβον νὰ πασχολήσουν τὴν κοινὴν προσοχὴν κατὰ τὸρπον περιεργότατον. Μὴ ἔχρυσαι πλέον τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια τῆς σχοινοβάσιας, τῶν ὁποίων δὲν ἐφείσθη ἡ σκληρὰ ἐκείνη κυρκαῖά, ἐτοπώθησαν ἡ μία ὀπισθεν τῆς ἄλλης, εἰς τὸρπον ὥστε ἀπὸ τὴν αἰθουσαν δὲν ἐφαίνετο παρὰ μία μόνη. Ἡ πρώτη τότε ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μίαν ρεμβωδίαν τοῦ συρμού με φωνὴν βραχνὴν καὶ παράτονον, ἐν ᾧ ἡ δευτέρα περᾶσασα τὰς χεῖρας διὰ τῶν μαχαλῶν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ ὁποία εἶχε σταυρωσὴ ὀπίσω τὰς ἰδικὰς τῆς διὰ νὰ μὴ φαίνεται, συνώφειε τὸ ἄσμα με τραγικὰς καὶ παραφόρους χειρωναξίας.

Αἱ ἴδιαι φωναὶ «φθάνει! φθάνει!»

«Με τὸ κερὶ ἔστ' ἐκεῖ μελετῶντες τὰ ἦθη τοῦ περιέργου αὐτοῦ ζῴου.»
(Σελ. 292, στήλ. β'.)

διέκοψαν ἀπὸ τὴν πρώτην στροφὴν τὴν παραξικάρδιον αὐτὴν ρεμβωδίαν.

Ἐθῆς κατόπιν ὁ Μορκήσιος ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς εἰκόνας τῆς μαγικῆς λυχνίας. Ἦσαν δ' αὗται:

Ἡ ἀπαράμιλλος εἰκὼν τοῦ Κυρίου Ἡλίου, τῆς συζύγου του Κυρίως Σελήνης καὶ τῶν μικρῶν Κυρίων Ἀστέρων, τῶν τέκνων του, ἐκτελεσθεῖσα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἀσλτιμπάγου, ὑπὸ τοῦ διασήμου κυρίου Ἀραγῶ.

Ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ Περιπλανώμενου Ἰουδαίου, τὸν ὁποῖόν ὁ Μορκήσιος ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ συναντήσῃ κατὰ τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ ταξίδια.

Ὁ περίφημος Πειρασμὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἐν τεμάχιον χάρτου λευκοῦ εἰς τὸ ὁποῖόν δὲν ὑπῆρχε τίποτε, ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖόν, κατὰ τὸν Μορκήσιον, εἰς ἰκνὸς καὶ ἐπιτήδειος ζωγράφος θὰ ἠδύνατο νὰ ζωγραφίσῃ πολλὰ πράγματα καὶ ὀρισμένως τὸν ἀνω ρηθέντα Πειρασμόν.

Δεύτερον φύλλον λευκοῦ χάρτου εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ὁποῖου διεκρίνετο μόνον ἡ οὐρὰ ἐνὸς ἵππου φεύγοντος, καὶ ἀπέναντι, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἡ

ἀπειλητικὴ αἰχμὴ μιᾶς λόγχης ἐπερχομένης. Τὸ ὄλον παρουσίαζε δῆθεν τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Μορέγκου· ἡ λόγχη περὶστα τὸν γαλλικὸν στρατόν, ἡ δὲ οὐρὰ τοῦ ἵππου τὸν ἐχθρικόν.

Πᾶσα πλάσιαι τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι εἶχον καταστραφῆ εἰς τὴν πυρκαϊάν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας περιέγραφε λεπτομερῶς ὁ Μορκήσιος ὡς ἐάν ἦσαν ἐνώπιόν του, διὰ τῆς στερεοτύπου εἰσαγωγῆς «Ἐδῶ, κύριοι βλέπετε κλπ.»

Μία σειρά εἰκόνων αἱ ὁποῖαι παρίστανον τὰ ἀξιοθρήνητα παθήματα τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ. Εἰς μίαν ἐβλεπέ τις τὸν ἄσωτον υἱόν, κατὰ παράδοξον ἀνάχρονισμόν, ἐνδευμένον ὡς παρισινὸν κρυψομένον, καθήμενον μετ' ἄλλων φίλων πρὸ τραπέζης καφεστιατορίου καὶ μεθοσκοπῶντα με σαμπάνιαν. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ εἰς ἄλλην τὸν ἐβλεπέ τις με ἔλεινὰ καὶ κατεξσχισμένα ἐνδύματα, ἐκδιωκόμενον με σαρωματιῆς ἀπὸ ὄλας τὰς οἰκίας ὅπου χάριν τῆς περιουσίας του καὶ ὄχι χάριν τῆς ἀτομικῆς του ἀξίας, ἐγένετο δεκτὸς με ἀνοικτὰς ἀγκάλας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παρελθούσης εὐημερίας.

Τέλος μία ἄλλη σειρά εἰκόνων, χονδροειδεστάτων, μαυρισμένων, καπνισμένων, ἐλλειπῶν, αἱ ὁποῖαι παρίστανον, κατὰ τοὺς πομπώδεις ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μορκήσιου «τὸν στρατιωτικόν, πολιτικόν, ἀστυκόν, ἀγροτικόν καὶ ἰδιωτικόν βίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων, Βασιλέως τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!» Ἡ σειρά αὕτη παρουσίαζε τὸν Μέγαν Ἄνδρα ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ δῆθεν θανάτου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο παρὰ ψευδὴς εἰδῆσις, διαδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ ὁποία τὸν ἐφοβεῖτο· καὶ ἐπερατοῦτο διὰ «τῆς ἀποθεώσεως, ἡ ὁποία τῷ ἐχορηγήθη ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας ὑπὸ τῶν μελοδραματικῶν συγγραφέων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀτρομήτων του στραταρχῶν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐναρέτου θαλαμηπόλου του, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πιστοῦ του Βερτράνδου, κλαίοντος ἀπὸ χαρὰν, ὅπως ἐγένετο τέλος πάντων, εἰς τὸ Ὀλυμπικὸν Ἀμφιθέατρον τῶν Παρισίων. τῇ ἀδείᾳ τῆς λογοκρισίας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κυρίου ἀστυνόμου τοῦ οἰκείου Τμήματος.»

Εἰς τὰς τελευταίας λέξεις ὁ Μορκήσιος ἀπεκαλύφθη εὐσεβάτως καὶ ἐχαιρέτισεν ὡς νομοταγῆς πολίτης, τὸν ἀπόντα κύριον Ἀστυνόμον.

Ἡ παρελαῖς τῶν εἰκόνων θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ἀλλ' οἱ θεαταί, κορεσθέντες ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῆς ἀπολαύσεως, ἐζήτησαν διὰ φωνῶν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θεάματος.

Προφρῶς ἀνυπομόνου νὰ ἴδωσι τοὺς Σαμαίους Διδύμους, τοὺς ὁποῖους ὁ Μορκήσιος εἶχεν ἀναγγεῖλῃ ὡς κατακλεῖδα τοῦ προγράμματος.

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης τὰ ἤκουον ὄλα, ὑπὸ τὸ παραπέτασμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκάλυπτε. Ἐνόμισαν μάλιστα οὐκ ἀνεγνώριζον τὰς φωνὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπέμενον ζητεῖσαι τὴν ἐμφάνισιν των καὶ τοῦτο τοὺς ἐτάρασσε πολὺ. Ἦσαν κατάπληκτοι.

Ἐνδίδων τότε εἰς τὴν γενικὴν ἀνυπομονησίαν, ὁ Μορκήσιος τῆς Γαλλοῦσας τοὺς ἐπλησίασε καὶ με ὑπερποτε πομπώδη φωνὴν ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὴν προεισαγωγὴν, τὴν ἐπεξήγησιν τοῦ σπανίου θεάματος. Ἡ δημογορία του ἤκουετο ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, τὴν ὁποῖαν μόλις διέκοπτον γελωτῆς τινες καταπνιγόμενοι:

«Καὶ τώρα, Κύριοι καὶ Κυρίαι, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας ἐπιδείξω κάτι τι ἑκατοντάκις καὶ χιλιάκις καὶ ἀπειράκις περιεργότερον ἀπὸ ὄλα ὅσα εἶχατε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδητε ἕως τώρα. Ἐδῶ βλέπετε τοὺς ἀληθεῖς Σαμαίους Διδύμους Ἀδελφούς, παραδοξότατα παιδία καὶ θαυμαστά, τὰ ὁποῖα ἡ πάντοτε φιλοπαιγμῶν φύσις, ἐπρόκισε με μόνον δύο χεῖρας, με τέσσαρες πόδας, με ἐν σῶμα, με κακὰ κεφάλια ἀλλὰ με λαμπρὰν καρδίαν, καθὼς κολακεύομαι νὰ πιστεύω. Τὸ ἐκπληκτικὸν καὶ μονοῦ ἀξιοθέατον τοῦτο ζεῦγος, τὸ ὁποῖον εὔρον κατὰ καλὴν τύχην εἰς τὰ πολυάριθμά μου ταξίδια, εἶνε τὸ μόνον εἰς τὸ εἶδός του, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν Ἑυρώπῃ. Ἐὰν εὐχαριστήθητε, ἀνακοινώσατέ το εἰς τοὺς φίλους σας καὶ εἰς τοὺς γνωστούς σας. Συναστῶ τοὺς Σαμαίους μου εἰς τὴν εὐμένειν τῆς ἐντίμου δημογύρεως, ὡς ἐντελῶς ἀξίους αὐτῆς καὶ ἀποτελοῦντας πρὸς τὸ παρὸν τὰ καλλίτερα πρόσωπα τοῦ θεάσου μου.»

Καὶ τονίσας τὰς τελευταίας λέξεις, ὄλας ἰδιαιτέρως, ἀνύψωσε ταχέως τὸ παραπέτασμα.

Ἄδύνατον νὰ φαντασθῆτε, τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ θεὰ των.

— Αὐτοὶ εἶνε! . . .

— Αὐτοὶ εἶνε! . . .

— ὦ, Θεέ μου!

— Εἰς ποίαν κατάστασιν!

Τοιαῦται ἐπιφωνήσεις διεσταυροῦντο Οἱ ἠρώες μας ἐνόησαν ἀμέσως ὅτι εὐρίσκοντο ἐνώπιον γνωστών, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀνεγνώρισαν μετ' ὄλην τὴν μεταμφιεσίαν των.

Ἡθέλησαν νὰ φύγωσιν, ἐν τῇ με-

Τοῦ ἔβγαλε κάτι φοβερὸς δοντάρης!..

(Σελ. 293, στήλ. α'.)

γάλη των ταραχῆ· ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμουν βῆμα, καθὼς ἦσαν δεμένοι.

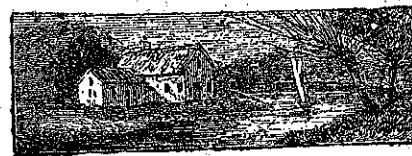
Κατεβίθασαν οἰκτρῶς τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμώντες νὰ ἴδωσιν ἐνώπιόν των. Ταυτοχρόνως φιλικὴ χεὶρ διὰ τεραστίως ψαλλίδος τοὺς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἀλλοκότου περιβολῆς των καὶ ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς ἐλευθέρους.

Ἐτόλμησαν τότε μόλις νὰ ὑψώσουν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ οἱ πρῶτοι τοὺς ὁποῖους εἶδον . . .

«ὦ, φίλοι μου, διατὶ νὰ παρατείνω τὴν ἀγωνίαν σας;

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΕΚΟΣ Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 303]

Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῶμεν, ἐν ὃ Ἀλέκος, ἠσθάνετο δι' αὐτὸν κάποιον μῖσος καὶ ἕνα ἀόριστον πόθον ἐκδικήσεως.

Ἐκρινὴν τινα ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ Ἀλέκος ἐργάζετο εἰς τὴν συνθήτη του θέσιν, θόρυθος πετάλων τὸν ἐκαιετο ἐξαιφνης νανυψώσῃ τὴν κεφαλὴν. Ὁ Ροβέρτος Ἀλισσῶν, ἑφιππος, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας του.

— Ἐ, λοιπόν, Ἀλέκο; εἶπεν εἰς τὸ τέλος, ἄμα εἶδεν ὅτι ὁ μικρὸς καλαθοποιὸς δὲν τον ἐπρόσεχε διόλου.

— Τί ἀγαπάτε, κύριε;

— Δὲν θὰ μου πῆς λοιπὸν τίποτε σήμερα;

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ!

— Δὲν ἔχεις ὄρεξι σήμερα, Καμπούρη, εἶπεν ὁ Ροβέρτος γελῶν. Ἐγὼ εἶμαι χαρούμενος σὰν τὸ πουλί. Ὁ δάσκαλος ἐπῆγε ἔστη χώρα καὶ δὲν ἔχουμεν μάθημα, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Γουλιέλμος. Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶνε συναχωμένος καὶ ἡ μητέρα του δὲν τον ἀφίνει νὰ βγῇ ἐξω.

Ὁ Ἀλέκος εἰσώπα. Ἐφοβεῖτο τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας, κατὰ τὴν παροιμίαν. Ὁ Ροβέρτος ἐξηκολούθησε πονηρῶς:

«Ἀσχημα κάνεις, παιδί μου, νὰ μὴν ἀπαντᾷς εἰς τοὺς φίλους!»

Ὁ Ἀλέκος ἀπήντησε, κυττάζων λοξῶς:

«Ἐχω μερικοὺς φίλους, καθὼς τους λέγετε, ποὺ τύφλα νάχουν μπροστά τους οἱ ἐχθροί...»

— Κ' ἐγὼ λοιπόν, ἀφ' οὗ εἶσαι τέτοιος, πάγω νὰ κάμω περίπατο. Νά!»

Καὶ ἀνατρέψας διὰ τοῦ μαστιγίου του τὸ κἀνιστρὸν με τὰ βρῦα, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀλέκος εἶχε θέσῃ ἐκεῖ ἐφ' ἐνὸς ὀγκολίθου, ἔφυγε καλπάζων καὶ γελῶν ἀπὸ καρδίας με τὰς μανιώδεις βλασφημίας, δι' ὧν τον προέπεμπεν ὁ κυφός.

«Τώρα πρέπει νὰ πάγω νὰ βρῶ ἄλλα» εἶπε στεναζὼν ὁ Ἀλέκος, ἀφ' οὗ ἐζήτησε τὰ διασκορπισθέντα βρῦα του. «Ἐγιναν ἐλεεινὰ καὶ τὰ κανιστράκια δὲν θὰ εἶνε ἔτοιμα γιὰ αὔριο! — Μητέρα, ἐφώνησε, πρέπει νὰ ξαναπάγω ἔστ' ἄλλο.»

— Γιατί, παιδί μου;

Ὁ Ἀλέκος διηγῆθη με ὀλίγας

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Ο Αγροτικός οικίδος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικου. Διήγημα διδακτικόν, μετά 25 εικόνων, βραβευθέν υπό τής Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Αδετον δρ. 1,75

Η Άνθούλα υπό Αρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικου. Χαριέστατον και ήθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρυσόδ. δρ.5 "Αδετον δρ. 3,80

Βαϊτάν ζεράν υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικου. Περιήγησις εις τόν Κούκισον, ήη, ήθιμα, περιπέτειαι. "Αδετον δρ. 1,80

ΕΙΣ τήν θάλασσαν! Να τικόν Μυθιστόημα κατ' τόν Μένν-Ρήδ, περιπετειώδες, θεατρικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Αρ. Π. Κουρτίδου. μετά 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Αδετον δρ. 1,75

Τό σήμα του Φόβου υπό Π. Ι. Φέρμπου εξελληνισθέν εκ του Γαλλικου του Andre Laurie. Μυθιστορία ζωηρου ένδικοφροντος έν Ρωσία διαδραματιζόμενη, μετά 21 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον δρ 3,80

ΟΙ μαθηταί του Ευσεβίου υπό Αρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. "Επι-

γωγώτατο, και διδακτικόν διήγημα. "Αδετον δρ. 1,80

παρουσία υπό Π.Ι. Φέρμπου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικου του Ρ. J. Stahl. Διήγημα Ρωσικης ύποθίσεως συγκινητικώτατον και διδακτικώτατον, βραβευθέν υπό τής Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον δρ 3,80

Η ποίθα των παιδων υπό Α. Κατακουζινου. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διά παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. "Αδετος δρ. 1,80

Η Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμπου εξελληνισθείσα. Αμερικανικόν μυθιστόρημα τής Λουίζης Μ. Άλκωτ, έν φ μετα τρυφερότητος και περιστής χάριτος εξιστορεΐται ό παιδικός βίος τής ήρώδος και των έπτά εξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον δρ. 3,80

παιδικοί διάλογοι υπό Αιμιλιου Έμαρμόνιου (Αρ. Π. Κουρτίδου), προς χρήσιν των Δημοτικων Σχολείων, Παρασκευασιών και Νηπιαγωγείων. Μικρά σκηνή προς παρά τισιν έν σχολιακής ή οικογενειακής έορτας. Σειρά διό ητοι :

Σειρά πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, επιτροπομένους και έν Τουρκία. "Αδετος δρ. 1,20

Σειρά δεύτερα, περιέχουσα 10 παιρωτικούς διαλόγους άπηγορευμένους έν Τουρκία. "Αδετος δρ. 1,20

παιδικόν πνεύμα, συλλεγόν υπό Ν.Π. Παπαδοπουλου. Τρία τομεία, ών έκαστον περιέχει υπέρ τά 200 παιδικά πνεύματα έχοντα τήν μαγικήν δύναμιν να διαχύνωσι τήν φαιδρότητα και εις τήν μάλλον σκυθρωπήν συναναστροφην. Χρυσόδετα και τά τρία τομεία ομοΰ. δρ. 2,50 "Αδετον έκαστον τομείδιον λεπτά 30

Ο πυρρειοπώλης υπό Π. Ι. Φέρμπου εξελληνισθείς εκ του Γαλλικου μετά 24 εικόνων Θεατρικώτατον και μορφωτικόν του χαρακτήρος και τής καρδιας διήγημα, βραβευθέν υπό τής Γαλλικής Ακαδημίας Χρυσόδετον δρ. 5 "Αδετον δρ. 3,80

Ο φώτης υπό Χριστοφώρου Σαμαρτιδου επικούρικόν ποιήμα, έκτακτου ένδιαφέροντος έν φ περιγράφεται ό βίος μικρού έλληνοπαιδός μετά ωραίων περιγραφών ελληνικων ήθων και χαρακτηρων. "Αδετον δρ. 1

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Η Διεύθυνσις τής Διαπλάσεως των Παιδων σχηματίσασα πλήρεις σειρας των ήδη εκδοθέντων 24 τόμων τής Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικου τούτου, προσφέρει εις τόν κοινόν τούς πλεονίζοντις τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εΰθυνην. ήτοι προς δραχμην 1 τόν τόμον, έντι τής συνήθους αΰτων τιμής των δραχμών 2,50.

Οι πλεονίζοντες και προς μίαν δραχμην έκαστος παρεχόμενοι εινε οι εξής 16 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20 ς, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Οι εκ τής άνω σειράς εξαίρουμένοι όκτώ τόμοι εινε σχεδόν εξηντηλέμοι, πωλούνται δε τά όλιγίστα εύρισκόμενα άντίτυπα του 1ου, 3ου, 8ου, 12ου, 13ου και 14ου τόμου προς δρ. 2,50 έκαστον, του 2ου δε και του 10ου τόμου προς δρ. 10 έκαστον άντίτυπον.

Και εκ των 16 δε τόμων τής δραχμής οι βιβληθέν έξηντηλούμενοι θά υπερτιμωώσι πάλιν. **Οστε** οι θέλοντες να έπωφι-

ληώσι τής ευκαιρίας πρέπει να μη άνυβίσωσι.

Έκαστός τόμος της «διαπλάσεως των παιδων» κομείται δι' 100 έως 150 εικόνων, εινε ανεξάρτητος των άλλων τόμων και αποτελεΐ αυτοτελές βιβλίον.

Έν τούτοις τόμοις τής «Διαπλάσεως» έκτός τής άλλης ποιήλης εξέχως επαγωγου, μορφωτικής και διδακτικής ύλης, έμπεριέχονται και τά εξής ήθικώτατα μυθιστορήματα, τά πλείετα των όποιων ως κύρος τής φιλολογικής αΰτων άξιας και τής μορφωτικής αΰτων δυνάμεως φέρουσι τήν βράβευσιν αΰτων υπό τής Γαλλικής Ακαδημίας :

Ο Άνοιχτόκαρδος έν τώ 6ω τόμω. — Οι τρεις μικροί Σωματοφύλακες, έν τώ 7ω και 8ω. — Ο Βράχος των γλάρων, έν τώ 9ω. — Ο Μικρός ήρωας έν τώ 10ω. — Ο Ιωάννης Καστέρας έν τώ 12ω, 13ω και 14ω. — Το Κερβάνιον έν τώ 13ω και 14ω. — Αί Διστάεις διακοπαι, έν τώ 15ω και 16ω. — Ο Πλοίαρχος, έν τώ 17ω και

18ω. — Η Γυφτοπούλα, έν τώ 19ω και 20ω. — Η Άδελφούλα μου, έν τώ 20ω. — Οι Καλοί άνθρωποι έν τώ 21ω. — Ο Μικρός λόρδος, έν τώ 22ω. — Ο Κληρονόμος του Ροβινσώωνος έν τώ 23ω και 24ω

Ανάγνωσμα τοιοϋτον εις τόσον μικράν τιμήν προσφερόμενον εινε τυχερόν άπόκρημα διά τούς ένδικερμένους υπέρ τής μορφώσεως των τέκνων των γονεΐς.

Οι έν ταΐς επαρχιαίς δέον να προσβέτωσιν εις τήν τιμήν έκαστου τόμου και λεπτά 10 διά ταχυδρομικά τέλη. Οι δε έν τώ έξωτερικώ πέμπουσιν εις χρυσόν τή άντιτίμον, δέν προσθέτουσιν δε ταχυδρομικά τέλη.

Ποτά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του έξωτερικου, εινε δεκτά και εις γραμματόσημον.

Αι παρχγγελία απευθύνονται μετά του άντιτίμου, δι' επιστολής συστημένης κατ' εΰθειαν

πρός τόν κ. Ν. Π. Παπαδοπουλον εκδότην τής «Διαπλάσεως των Παιδων» όδός Αΐδου 119 εις Αθήνας

Τό άντίτιμον των συνδρομων άποστέλλεται κατ' εΰθειαν προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδοπουλον, εκδότην τής Διαπλάσεως των παιδων, εις Αθήνας, δι' ταχυδρομικών επέταγών, χιρονομισμάτων πιντός Κρίτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικων έντός συστημένης επιστολής. — Ποτά μικρότερα των πέντε φράγκων, εκ του έξωτερικου, εινε δεκτά και εις γραμματόσημα.

Οι άλλασσοντες κλοτικην συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμιν εγκαίρως τήν νέαν των διεΰθунιν, συναποστέλλοντες τήν παλαιάν των διεΰθунιν και 25 λεπτών γραμματόσημον διά τήν διαπάνην τής έκτυπώσεως τής νέας ταινίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσοντο υπό του Υπουργίου τής Παιδείας ως εκάστου παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, έληθετο παρεσχόν εις τήν χώραν ήμων υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικου Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ανήγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παιδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικου δραχ. 7. — Έξωτερικου φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και εινε προκληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αΐδου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος.

Έν Αθήναις τήν 16 - 31 Δεκεμβρίου 1894

Έτος 16ον. — Αριθ 40

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΓΑΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ [Συνέχεια. Έδε σελ. 305]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

δύο, τρεις, τέσσαρες, πέντε, έξ, έπτά, οτώ, έννέξ, δέκα, ένδεκα, δώδεκα, αλαλία γνωριμιά. — Οικογενειακή ειλικών άνευ βεγγαλικων φώτων. — Συμπόσια και έορταί. — Τι άπέγινεν ό Μαρκήσιος τής Γαλλίας, ή Βασίλισσα των Σαλμυγονδειων Νήσων, ή σεβαστή των οικογενεια, ό Καμπούρης, ό Βουκράλος και ή αγριόγατα. — Έπεσήγησις πλήθους σκοτεινωϊν μυστηρίων. — Τίς ό μυστηριώδης Γίγας. — Συμπέρασμα και συγκεφαλαίωσις.

ταίος ούτος, τόν όποιον συνώδευσεν όπως πάντοτε, ό αλησημόνητος Πιστός, σείων περιχαρώς τήν ούραν. — Γιαννάκη, υπέλαβεν ό κύριος Σωππάρ φίλησε τήν μητέρα σου, φίλησε τας αδελφάς σου. Έχεις τώρα πλείον τό δικαιωμα, διότι, καθώς έλπίζω, διά τής μετανοίας σου έγινες άξιος τής αγάπης των. Τέλος πάντων, προσέθηκεν απευθυνόμενος προς όλους τούς συγγενείς, ως τά λησημονήσωμεν όλα και ές έορτάσωμεν ευθύμως τήν επάνοδον των άσώτων υϊών μας.»

Μετά τήν πρώτην στιγμήν τής καταπλήσεως, ό Γιαννάκης και ό Τάκης ήσθάνθησαν τας πλείον άντιθέτους συγκινήσεις. Τό αΐσθημα τής μετανοίας τούς έσυρεν ισχυρώς προς τούς γονεΐς των, άλλα συγχρόνως τούς απέμακρυνεν έξ αΰτων ή έντροπή, ό δισταγμός... Αλλά τέλος, υπείκοντες εις τήν όρμην τής καρδιας των, επήδησαν από τής σκηνης εις τήν αίθουσαν και έρριφθησαν κλαίοντες εις τά γόνατα των γονεϊων των.

Αί έορταί διήρκεσαν όκτώ ήμέρας. Έν μόνον έλειψεν : ό μόσχος ό σιτευτός, τόν όποιον έβουον άλλοτε εις τοιαύτας περιστάσεις. Αλλά ό τρόπος ούτος τής έκηλίσεως τής χαράς ανήκει εις τό παρελθόν : οι νεώτεροι κάμνον άλλα.

Ο Γίγας έν τω μέσω των δύο, τούς όποιους είχε σώση... (Σελ, 299 στήλ. α')

δέν υπερέβη τας δεκαπέντε ήμέρας, ή δε έκτασε τας δέκα τετραγωνικάς λεύγας !..»

Δέν θά έπιχειρήσω να σας περιγράψω τήν συγκινητικήν αΰτην σκηνήν. Τήν φαντάζεσθε μόνοι σας. Η συμπιλίωσις επήλθε πλήρης. Οι έννοχοι εφαινοντο τόσον μετανοημένοι, τόσον συντετριμμένοι διά τας παρελθούσας παρεκτροπάς και έδωσαν τόσον παρηγόρους ύποσχέσεις διά τό μέλλον, ώστε θέλοντες και μη ήναγκάσθησαν να τούς συγχωρήσουν.

Είς τήν λαμπρότητα και τήν ευθυμίαν τής έορτής δέν συνετέλεσεν όλίγον και ή παρουσία του μπάρμπ' Αναστάση του σεβαστου Δημάρχου, ό όποιος είχε καθυπαικθή εις φυλάκισιν τόν Γιαννάκην, καθώς βέβαια ένθυμείσθε του μπάρμπα Μήτρου του μυλωνά, ό όποιος περιέβαλψε τούς μικρούς μας φίλους μετά τό ναυάγιόν των : τής γραιίας Μήτραινας, τής τόσον επιτηδείας ως προς τήν παρασκευήν τής σούπας από κραμβολάχανα και του χοιριου με τες πατάτες : του ιδιοκτήτη τής πυρποληθείσης σιταποθήκης : του αξιοτίμου Κου Παρέδρου, του τόσον φιλόπνου — όλων τέλος πάντων των προσώπων, μηδέ του Πιστου έξαλομένου, τά όποια άνεμίχθησαν εις τήν ιστορίαν του Γιαννάκη, κατά τόν γύρον του κόσμου, του όποιου ή μέν διάρκεια

Τους ανθρώπους αΰτους, ό κύριος Σωππάρ είχε φροντίση να γνωρίση και είχε συνεννοηθή μαζί των μυστικώς περι τής διαγωγής, τήν όποιαν όφειλον να τηρήσουν απέναντι του Γιαννάκη, όταν εύρισκετο πλησίον των. Αΰτοι λοιπόν ήσαν οι βοθηταί του εις τό στέδιον τής σωτηρίας και εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης τούς είχε προσκαλέση εις τας έορτάς.

»Αφ' ου εινε έτσι, ειπεν ό Κύριος Σωππάρ, από τήν στιγμήν αΰτην λησημονώμεν τά πάντα. Δέν είσθε με τήν γνώμην μου, Μπαρμπ' Αναστάση; προσέθεσε σφίγγων τήν χείρα του πατρός του Τάκη. — Ας εινε! άπεκρίθη ό τελευ-

Ο Γιαννάκης λοιπόν δέν ήδύνατο να κάμη βήμα χωρίς να συναγότηση κάποιον γνωστόν του. Η φιλοτιμία του κατ' αρχάς επειράχθη : άλλα κατόπιν ό όρθος λόγος υπέρσχυσε. Και επί τελους τούς ηυχάρησθησεν όλους όχι μόνον διά τας ύπηρεσίας τας όποιας τω είχαν προσφέρει, άλλα και διά τας σωτηρίας τι-